

ข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ

Rape and Obscenity by Intrusion

ณิชา ป้องขวาลา¹

Nicha Pongkhualao¹

Received: 1 September 2019 Revised: 9 November 2019 Accepted: 10 December 2019

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งศึกษาถึงกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ โดยการนำเอาคำนิยามของการกระทำชำเราในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาใช้ในการศึกษา รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ หลักการตีความกฎหมายอาญา เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทย รวมทั้งวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่วงล้ำ จากการศึกษาพบว่า การแก้ไขคำนิยามกระทำชำเราเป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และกำหนดให้การอนาจารโดยการล่วงล้ำเป็นความผิดที่มีโทษหนักกว่าอนาจารโดยทั่วไปเพื่อปรับปรุงบทบัญญัติกฎหมายให้บังคับใช้ได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายของต่างประเทศ ทั้งนี้ ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการตีความบทบัญญัติดังกล่าว โดยหลักการพื้นฐานในการตีความกฎหมายอาญาจะต้องตีความตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัด ประกอบกับการตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายและคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเป็นสำคัญ

คำสำคัญ : ข่มขืนกระทำชำเรา, อนาจารโดยการล่วงล้ำ, อนาจาร

Abstract

This academic article focuses on the study of criminal law particularly on offenses related to sex, rape and obscenity by intrusive behavior. The study adopts the definition of sexual assault used in the Criminal Code Amendment Act (No. 27) B.E. 2562. The study includes ideas about rape and obscenity, principles of criminal law interpretation, comparisons between international law and Thai law and analyzing problems arising from the amendment of criminal law on offenses relating to sex, rape and obscenity. The study found that an amendment to the definition of sexual

¹ นิติศาสตรบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
วิทยานิพนธ์ดีเด่น E-Mail: leemamalee36@gmail.com โทร. 0807684902

¹ Bachelor of Law, Faculty of Law, Rajabhat Maha sarakham University

Master of Law, Faculty of Law, Sripatum University

assault is a correction made in order to be consistent with the definition of natural sexual assault by specifying that obscenity by intrusive is a crime that is more severe than general obscenity. An amendment would make the law more effective and consistent with international law. There are still problems about interpretation of such provisions. The basic principles for interpreting criminal law must be strictly literal and according to the purposes of the law.

Keywords: rape, obscenity by intrusive, obscenity

บทนำ

ประเทศไทยได้มีการบัญญัติกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศขึ้นครั้งแรกในกฎหมายตราสามดวง ตามพระอัยการลักษณะผิดเมีย ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. 118 แต่ในภายหลังได้ถูกยกเลิกไป โดยกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 หลังจากนั้นได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา และได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ในภาค 2 ภาคความผิดลักษณะ 9 ของประมวลกฎหมายอาญา และได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 และฐานกระทำชำเราเด็ก มาตรา 227 โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ทำให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและฐานกระทำอนาจารเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก เพื่อให้สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคระหว่างเพศในรัฐธรรมนูญ โดยการแก้ไขบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศดังกล่าว ส่วนหนึ่งอ้างอิงมาจากพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ค.ศ. 2003 (The Sexual Offences Act 2003) ของสหราชอาณาจักรเป็นหลัก ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้มีการให้ความหมายของการกระทำชำเราไว้ใน มาตรา 276 โดยการกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ดังนั้น

การกระทำชำเราจึงไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การกระทำที่อวัยวะเพศชายต้องล่วงล้ำในอวัยวะเพศหญิงเท่านั้น

ปัจจุบัน ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 ซึ่งได้กำหนดนิยามของคำว่า กระทำชำเรา ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายเดิมได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้ถ้อยคำว่า “ล่วงล้ำ” และตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมีใช้อวัยวะเพศ ล่วงล้ำอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาจาร เรียกว่า “อนาจารโดยการล่วงล้ำ” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักกว่าอนาจารทั่วไปตาม มาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ และวรรคห้า โดยเหตุผลในการแก้ไขกฎหมายในครั้งนี้ เพื่อเป็นการปรับปรุงบทนิยาม คำว่า “กระทำชำเรา” ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับลักษณะการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และปรับปรุงบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศบางประการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าจะมีการแก้ไขคำนิยามของการกระทำชำเรา ไว้อย่างชัดเจนแล้วก็ตาม โดยจากบทนิยามดังกล่าว ผู้กระทำอาจเป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่อลวงอวัยวะเพศหญิงหรือทวารหนักหรือช่องปากของหญิงก็ได้ หรือผู้กระทำอาจเป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่อลวงทวารหนักหรือช่องปากของชายด้วยกันก็ได้ แต่หากผู้กระทำเป็นหญิง จะต้องเป็นกรณีให้อวัยวะเพศชายผู้ถูกกระทำล่อลวงเข้ามาในอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า หากเป็นกรณีที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) แล้วบังคับให้ผู้ถูกกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่อลวงอวัยวะเพศของผู้กระทำ เช่น หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่อลวงอวัยวะเพศหญิงอันเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้ จะถือว่าเป็นกรณีที่หญิงผู้กระทำชำเราชายหรือไม่ โดยหากไม่มีการตีความให้รวมถึงกรณีนี้ด้วยการกระทำในลักษณะนี้ก็คงจะเป็นเพียงความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพตาม มาตรา 309 เท่านั้น แต่หากตีความให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วย ก็อาจเป็นการตีความที่ขัดหลักการตีความกฎหมายอาญาและขัดหลักการแบ่งแยกอำนาจได้

บทความวิชาการนี้จึงมุ่งศึกษาถึงกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง โดยการนำเอาคำนิยามของการกระทำชำเราในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาใช้ในการศึกษา รวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง หลักการตีความกฎหมายอาญา เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทย รวมทั้งวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวอันจะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

วัตถุประสงค์

1. ศึกษากฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง โดยการนำเอาคำนิยามของการกระทำชำเราในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาใช้ในการศึกษา
2. ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง และหลักการตีความกฎหมายอาญา
3. ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทย
4. วิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง
5. ค้นหาข้อสรุปและข้อเสนอจากการวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง

วิธีการศึกษา

การศึกษาในบทความนี้ เป็นการศึกษาด้วยวิธีการค้นคว้าทางเอกสารและรวบรวมเอกสารทั้งเอกสารภาษาไทยและภาษา ต่างประเทศ หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร บทบัญญัติของกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความเอกสารทางวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลสารสนเทศเพื่อนำมาศึกษาถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง หลักการตีความกฎหมายอาญา ตามกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ โดยศึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการแก้ไขกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารโดยการล่อลวง เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวอันจะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

ผลการศึกษา

จากการศึกษากฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราและการอนาจารโดยการล่วงล้ำ ผู้เขียนจึงได้นำเสนอผลการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับการกระทำชำเราและการอนาจารโดยการล่วงล้ำ ดังนี้

1. บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศของไทยถูกบัญญัติขึ้นครั้งแรกในกฎหมายตราสามดวงตามพระอัยการลักษณะผิดเมีย ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. 118 แต่ในภายหลังได้ถูกยกเลิกไปโดยกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 หลังจากนั้นได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา และได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ในภาค 2 ภาคความผิดลักษณะ 9 ของประมวลกฎหมายอาญา และได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 และฐานกระทำชำเราเด็ก มาตรา 227 โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550 ทำให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและฐานกระทำอนาจารเปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก เพื่อให้สอดคล้องกับหลักความเสมอภาคระหว่างเพศในรัฐธรรมนูญ ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่ได้มีการให้ความหมายของการกระทำชำเราไว้ใน มาตรา 276 การกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น โดยการกระทำชำเราตามมาตรานี้แบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ กรณีที่ผู้กระทำใช้อวัยวะเพศของตนกระทำชำเรา และกรณีที่ผู้กระทำใช้สิ่งอื่นใดกระทำชำเรา ดังนั้นการกระทำชำเราจึงไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การกระทำที่ใช้อวัยวะเพศชายต้องล่วงล้ำในอวัยวะเพศหญิงเท่านั้น

ประมวลกฎหมายอาญาในความผิดเกี่ยวกับเพศได้รับการแก้ไขอีกครั้งโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นการแก้ไขครั้งล่าสุดในปัจจุบัน ได้กำหนดนิยามของคำว่า กระทำชำเรา ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายเดิมได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้ถ้อยคำว่า “ล่วงล้ำ” และตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมีใช้อวัยวะเพศ ล่วงล้ำอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาจาร เรียกว่า “อนาจารโดยการล่วงล้ำ” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักกว่าอนาจารทั่วไปตาม มาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ และวรรคห้า

การแก้ไขกฎหมายในครั้งนี้ เป็นการปรับปรุงนิยาม คำว่า “กระทำชำเรา” ให้ชัดเจนและสอดคล้องกับลักษณะการกระทำชำเราตามธรรมชาติ และปรับปรุงบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศบางประการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย โดยจากบทนิยามดังกล่าว ผู้กระทำอาจเป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่วงล้ำอวัยวะเพศหญิงหรือทวารหนักหรือช่องปากของหญิงก็ได้ หรือผู้กระทำอาจเป็นชายโดยใช้อวัยวะเพศของตนล่วงล้ำทวารหนักหรือช่องปากของชายด้วยกันก็ได้ แต่หากผู้กระทำเป็นหญิง จะต้องเป็นกรณีให้อวัยวะเพศชายผู้ถูกกระทำล่วงล้ำเข้ามาในอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า หากเป็นกรณีที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) แล้วบังคับให้ผู้ถูกกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของผู้กระทำ เช่น หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของหญิงอันเป็นการ

กระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉย ๆ (Passive) เช่นนี้ จะถือว่าเป็นกรณีที่ถูกกระทำชำเราชายตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่หรือไม่ โดยหากไม่มีการตีความให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วย การกระทำในลักษณะนี้ก็จะเป็นเพียงความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพตาม มาตรา 309 เท่านั้น แต่หากตีความให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วย ก็อาจเป็นการตีความที่ขัดหลักการตีความกฎหมายอาญาและขัดหลักการแบ่งแยกอำนาจได้ ซึ่งผู้เขียนจะได้วิเคราะห์ประเด็นนี้ในลำดับต่อไป

2. โดยทั่วไปในการตีความกฎหมายอาญาของไทยนั้น มีหลักการพื้นฐานซึ่งได้รับการยอมรับอยู่ 4 ประการ ได้แก่ การตีความตามหลักภาษา การตีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบของกฎหมาย การตีความประวัติความเป็นมาของกฎหมาย และการตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมาย ทั้งนี้ โดยถือเอาการตีความตามความมุ่งหมายของตัวบทกฎหมายเป็นสำคัญ กล่าวคือ การตีความตามวิธีนี้ คุณธรรมทางกฎหมาย จะเป็นเครื่องช่วยในการตีความได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการบัญญัติกฎหมายอาญาในและฐานความผิดจะมีคุณธรรมทางกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองแตกต่างกันไป คุณธรรมทางกฎหมาย หมายถึง สิ่งที่ไม่ได้เป็นรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้โดยใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นสิ่งที่ปรากฏในทางความคิดหรือเป็นสิ่งที่ป็นนามธรรม โดยเฉพาะสิ่งที่นโยบายหรือเป็นสิ่งที่ป็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกันที่กฎหมายคุ้มครอง โดยคุณธรรมทางกฎหมายเป็นแนวความคิดหนึ่งในทางกฎหมายของประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมาย คุณธรรมทางกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นการคุ้มครองผู้เสียหายจากอาชญากรรมทางเพศ โดยกฎหมายให้ความสำคัญคุ้มครองในเสรีภาพทางเพศ เนื่องจากการล้วงประเวณีย่อมทำให้คุณค่ารวมถึงการยอมรับนับถือในสังคมของผู้ถูกล่วงประเวณีนั้นลดลง และอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายได้

จึงเป็นการสมควรที่กฎหมายจะต้องคุ้มครองให้บุคคลทุกคนในสังคมมีเสรีภาพที่จะกำหนดความสัมพันธ์ทางเพศของตนได้ ดังนั้น นอกจากจำเป็นที่จะต้องค้นหาคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว อาจต้องคำนึงถึงคุณค่า (Value) ของการกระทำด้วย ส่วนหลักเกณฑ์การตีความกฎหมายอื่นๆ เป็นเพียงปัจจัยที่จะนำไปใกล้เคียงกับความหมายที่แท้จริงของตัวบทกฎหมายเท่านั้น ในการตีความกฎหมายอาญาและการใช้กฎหมายอาญาจึงต้องอยู่ในกรอบหรือขอบเขตของความหมายของตัวบทกฎหมาย หากใช้กฎหมายอาญาเกินเลยขอบเขตความหมายของตัวบทแล้ว กรณีก็มิใช่การตีความกฎหมายอาญา แต่เป็นการใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง (Analogie) ในกฎหมายอาญา และถ้าการใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยั้งนั้น เป็นไปในทางที่เป็นผลร้ายแก่ผู้กระทำความผิดแล้ว ย่อมเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในกฎหมายอาญา

3. จากการพิจารณาความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของสหราชอาณาจักรในพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ค.ศ. 2003 (The Sexual Offences Act 2003) ซึ่งเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) พบว่า ผู้กระทำผิดต้องเป็นชายเท่านั้น ส่วนผู้ถูกกระทำจะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ และกฎหมายยังให้ความสำคัญกับการคุ้มครองการกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราแบบธรรมชาติ โดยมีความหมายถึง ผู้ใดข่มขืนผู้อื่นโดยการใช้อวัยวะเพศ ล้วงลำหรือสอดใส่ (Penetration) เข้าไปในช่องคลอด ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือบังคับให้ผู้อื่นกระทำต่อตนโดยผู้อื่นไม่ยินยอม ส่วนความผิดข้อหาประทุษร้ายทางเพศ (sexual assault) เป็นการใช้วัตถุอื่นใดล้วงลำหรือสอดใส่เข้าไปในช่องคลอด ทวารหนัก หรือช่องปาก หรืออวัยวะอื่นใดโดยบุคคลอื่นนั้นไม่ยินยอมก็จะเป็นความผิดทั้งสิ้น

ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law)

เช่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี การกระทำที่จะเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 ต้องมีการกระทำชำเราหญิง อาจเป็นการกระทำโดยผู้ที่มีเจตนาข่มขืนเพื่อให้มีการกระทำกับตัวเอง อันเป็นการกระทำชำเราในลักษณะ Passive หรือเป็นการข่มขืนใจเพื่อให้กระทำกับบุคคลอื่น ซึ่งเป็นการกระทำที่หญิงมิได้ยินยอม โดยรู้ว่าหญิงไม่ได้ให้ความยินยอมและรู้ว่าเป็นหญิงที่ไม่ใช่ภรรยาตน การกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้กล่าวถึงการมีเพศสัมพันธ์ย่อมมีการล่วงล้ำโดยใช้คำว่า Sexual Intercourse หรือ Sexual Penetration ย่อมมีความหมายรวมถึงการ “สอดใส่” อยู่ในตัวอยู่แล้ว ซึ่งเป็นการที่ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น และสาธารณรัฐฝรั่งเศสใน The French Penal Code Section 222-23 ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา คือ การกระทำทุกอย่างที่มีการล่วงล้ำหรือการสอดใส่ ไม่ว่าโดยวิธีธรรมชาติหรือวิธีอื่นใด จึงไม่จำกัดเฉพาะอวัยวะเพศชายที่ล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศหญิง แต่รวมถึงการใช้วัตถุอื่นใดสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศทวารหนัก หรือทางช่องปากโดยผู้ถูกระทำไม่ยินยอม แต่การกระทำชำเราต้องเป็นการล่วงล้ำหรือการสอดใส่เท่านั้น

จากการพิจารณากฎหมายต่างประเทศทั้งในประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Civil Law) เห็นได้ว่า การกระทำชำเรา ผู้กระทำความผิดต้องมีการสอดใส่อวัยวะเพศล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้ถูกระทำ ซึ่งประเทศไทยก็ได้มีการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำชำเราในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) โดยบัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่ากระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น จากบทบัญญัติดังกล่าว กฎหมายได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้

ถ้อยคำว่า “ล่วงล้ำ” ซึ่งเป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคำพิพากษาศาลฎีกา โดยการกระทำชำเราจะต้องเป็นการกระทำชำเราโดยมีการสอดใส่อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้ถูกระทำ ซึ่งหากตีความตามตัวอักษรแล้วย่อมหมายถึงผู้กระทำความผิดกระทำชำเราในลักษณะ Active จึงมีข้อพิจารณาต่อไปว่าหากเป็นการกระทำในลักษณะ Passive กล่าวคือ การที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ แล้วบังคับให้ผู้ถูกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่วงล้ำอวัยวะเพศของผู้กระทำ จะเป็นการกระทำชำเราตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ด้วยหรือไม่ หากพิจารณาจากบทบัญญัติกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เห็นได้ว่า มีการบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำชำเราของผู้กระทำทั้งในลักษณะที่เป็น Active และ Passive ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 (1) ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การจะตีความให้การกระทำชำเราหมายความว่ารวมถึงการกระทำชำเราในลักษณะ Passive ด้วยจะต้องมีการเขียนไว้ในบทบัญญัติดังกล่าวด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นไปตามหลักการตีความกฎหมายที่จะต้องตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมาย และต้องไม่ตีความเกินไปกว่าตัวอักษร อีกทั้งต้องไม่เป็นการขัดต่อหลักการแบ่งแยกอำนาจด้วย

นอกจากนี้ กฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ตัดข้อความที่ว่า “หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น” ออกไป โดยกำหนดให้การใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น เป็นความผิดฐานอนาจาร เรียกว่า “อนาจารโดยการล่วงล้ำ” ซึ่งเป็นความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้รับโทษหนักกว่าอนาจารทั่วไปตามมาตรา 278 วรรคสอง มาตรา 279 วรรคสี่ วรรคห้า โดยตามกฎหมายเดิมการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น เป็นการกระทำชำเราด้วย จึงมีความคลาดเคลื่อนไปจากความมุ่งหมายของกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายเดิมคงมีความมุ่งหมายเพียงเพื่อ

ให้เกิดความเสมอภาคในทางเพศของผู้กระทำและผู้ถูกระทำ คงไม่ได้ตั้งใจขยายขอบเขตไปถึงสิ่งที่กระทำ และอวัยวะที่ถูกกระทำด้วย ทำให้ผู้กระทำที่มีเจตนาเพียงจับต้อง ลูบคลำ รับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะเป็นการลงโทษที่หนักเกินกว่าเจตนา การกระทำอนาจารไม่ต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำดังเช่นการกระทำชำเรา เพียงกระทำอันไม่สมควรในทางเพศก็เป็นความผิดฐานกระทำอนาจารแล้ว ดังนั้น หากผู้กระทำใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่อลวงอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้ถูกระทำ ย่อมรับผิดชอบฐานกระทำอนาจารโดยการล่อลวงตาม มาตรา 278 วรรคสอง ซึ่งต้องรับโทษเท่ากับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายแก้ไขใหม่ โดยมีองค์ประกอบความผิดคล้ายกับความผิดข้อหา ประทุษร้ายทางเพศ (Sexual Assault) ของสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นการใช้วัตถุอื่นใดหรืออวัยวะอื่นใดล่อลวงหรือสอดใส่เข้าไปในช่องคลอด ทวารหนัก หรือช่องปาก โดยบุคคลอื่นนั้นไม่ยินยอมก็จะเป็นความผิดทั้งสิ้น

4. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายเดิมใน มาตรา 276 การกระทำชำเราหมายความว่า การกระทำโดยสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นหรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ได้มีการขยายความหมายของการกระทำชำเราออกไปอย่างกว้างขวางในหลายรูปแบบ โดยไม่จำกัดเพียงการกระทำชำเราโดยวิธีธรรมชาติเท่านั้น ซึ่งการกระทำชำเราตามมาตรานี้แบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ กรณีที่ผู้กระทำใช้อวัยวะเพศของตนกระทำชำเรา เป็นการกระทำชำเราโดยวิธีธรรมชาติ ซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำของชายต่อหญิง ชายต่อชาย หรือหญิงต่อชายก็ได้ และกรณีที่ผู้กระทำใช้สิ่งอื่นใดกระทำชำเรา กล่าวคือ หากชายใช้วัตถุอื่นใดสอดใส่ หรือเพียงแค่กระทำกับอวัยวะเพศหญิง หรือทวารหนัก

ของหญิง ก็เป็นการกระทำชำเราตามกฎหมายเดิมแล้ว และการกระทำดังกล่าวอาจเป็นการกระทำของชายต่อหญิง ชายต่อชาย หญิงต่อชาย หรือหญิงต่อหญิง ซึ่งอาจเป็นกรณีที่ผู้กระทำเป็นคู่สมรสกันก็ได้ และโดยเหตุที่หลักการตีความกฎหมายอาญาตาม มาตรา 2 นั้น จะต้องตีความอย่างเคร่งครัด ดังนั้น การใช้กฎหมายอาญาของนักกฎหมายไทยจึงเป็นการใช้กฎหมายที่ยึดติดอยู่กับตัวอักษร ซึ่งมีความคลาดเคลื่อนไปจากความมุ่งหมายของกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายเดิมคงมีความมุ่งหมายเพียงเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในทางเพศของผู้กระทำและผู้ถูกระทำ คงไม่ได้ตั้งใจขยายขอบเขตไปถึงสิ่งที่กระทำ และอวัยวะที่ถูกกระทำด้วย ทำให้ผู้กระทำที่มีเจตนาเพียงจับต้อง ลูบคลำ รับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะเป็นการลงโทษที่หนักเกินกว่าเจตนา

จากปัญหาการตีความบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จึงนำมาสู่การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) โดยบัญญัติว่ากระทำชำเรา หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่อลวงอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นจากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว กฎหมายได้ตัดถ้อยคำว่า “กระทำกับ” ออกไปโดยเปลี่ยนเป็นใช้ถ้อยคำว่า “ล่อลวง” ซึ่งเป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับคำพิพากษาศาลฎีกา โดยการกระทำชำเราจะต้องเป็นการกระทำชำเราโดยมีการสอดใส่อวัยวะเพศของผู้กระทำล่อลวงเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้ถูกระทำ ซึ่งหากพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมายแล้วย่อมเป็นการกระทำที่ผู้กระทำเป็นคนกระทำในลักษณะ Active จึงมีข้อพิจารณาว่าหากเป็นการกระทำในลักษณะ Passive กล่าวคือ การที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ แล้วบังคับให้ผู้ถูกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่อลวงอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้กระทำ จะเป็นการกระทำชำเราตามความหมายของบทบัญญัตินี้ดังกล่าวด้วยหรือไม่ เช่น หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของ

ชายมาลวงล้าอวัยวะเพศของหญิงโดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉย ๆ (Passive) เช่นนี้จะถือว่าเป็นการใช้วัยวะเพศของหญิงผู้กระทำลวงล้าอวัยวะเพศของชายผู้ถูกกระทำตามความหมายของการกระทำชำเราที่แก้ไขใหม่หรือไม่ จึงต้องพิจารณาจากหลักการตีความกฎหมาย โดยต้องเป็นการตีความไม่เกินไปกว่าตัวอักษร และไม่เกินไปกว่าความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายด้วย จะตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายแม้ว่าจะเป็นการตีความเกินไปกว่าตัวอักษรหาได้ไม่ เพราะอาจเป็นการขัดกับหลักการตีความกฎหมายอาญาและหลักการแบ่งแยกอำนาจได้ เนื่องจากศาลซึ่งเป็นฝ่ายตุลาการจะต้องวินิจฉัยคดีความตามกฎหมายของฝ่ายนิติบัญญัติ และควรพิจารณาแต่เฉพาะกฎหมายที่เป็นอยู่ (what the law is) ไม่ใช่กฎหมายที่ควรจะเป็น (what the law should be) เพราะเป็นเรื่องของฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นไปตามหลักการแบ่งแยกอำนาจนั่นเอง

ศาลฎีกาได้เคยวินิจฉัยตามกฎหมายเดิมว่าการที่จำเลยเพื่อสนองความใคร่ของตนเองให้ผู้เสียหายอมอวัยวะเพศของจำเลย เป็นการใช้อวัยวะเพศของจำเลยกระทำกับช่องปากของผู้เสียหาย เป็นการกระทำชำเรา ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15309/2553 และการกระทำชำเราไม่เป็นการกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่นจึงยังคงต้องมีการสอดใส่อวัยวะเพศหรือสิ่งอื่นใดให้ลวงล้าเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากด้วย ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1390/2555 จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวเห็นได้ว่า เป็นกรณีที่ผู้กระทำมีการกระทำในลักษณะ Passive เมื่อพิจารณานิยามคำว่า กระทำชำเราตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(8) แม้ผู้กระทำจะมีการกระทำในลักษณะ Passive ผู้กระทำก็กระทำชำเราอีกฝ่ายหนึ่งได้

ผู้เขียนมีความเห็นว่า สำหรับกรณีที่หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาลวงล้าอวัยวะเพศของหญิงโดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉย ๆ (Passive) เช่นนี้ หากพิจารณาการกระทำดังกล่าวจากความหมายของการกระทำชำเราตามกฎหมายเดิมใช้คำว่า “กระทำกับ” กรณีดังกล่าวจึงเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศของผู้อื่น โดยให้อวัยวะเพศชายผู้ถูกกระทำลวงล้าเข้าไปในอวัยวะเพศของหญิงผู้กระทำ จึงเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายเดิมแล้ว แต่หากพิจารณาจากความหมายของการกระทำชำเราตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่ใช้คำว่า “ลวงล้า” ซึ่งต้องเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำลวงล้าอวัยวะเพศของผู้อื่น แต่การที่หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาลวงล้าอวัยวะเพศของหญิงโดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉย ๆ (Passive) จึงไม่ใช่การใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำลวงล้าอวัยวะเพศของชายผู้ถูกกระทำตามถ้อยคำที่บัญญัติไว้ในนิยามของการกระทำชำเราที่แก้ไขใหม่ แม้ว่าการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะมีความมุ่งหมายให้หมายความว่ารวมถึงกรณีนี้ด้วยก็ตาม แต่ถ้อยคำในบทบัญญัติดังกล่าวก็ยังไม่ถึงความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายนั้น

อย่างไรก็ดี หากพิจารณาเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคท้าย การกระทำ หมายความว่ารวมถึงการกระทำที่ไม่มีการเคลื่อนไหวร่างกายด้วย ซึ่งเป็นการตีความที่กฎหมายเขียนไว้อย่างชัดเจนสำหรับการกระทำที่เป็นลักษณะ Passive ด้วย ดังนั้น การจะตีความกฎหมายให้หมายความว่ารวมถึงการกระทำที่เป็น passive ได้ จะต้องมีการเขียนไว้ในบทบัญญัติดังกล่าวด้วย แต่หากไม่มีการตีความให้รวมถึงกรณีนี้ด้วย การกระทำในลักษณะดังกล่าวนี้ก็จะเพียงความผิดเกี่ยวกับเสีภาพตาม มาตรา 309 เท่านั้น ซึ่งมีอัตราโทษที่แตกต่างกันมากกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและข้อพิจารณาข้างต้น อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) ตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่บัญญัติว่า กระทำชำเรา หมายความว่ากระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่อลวงล้าอวัยวะเพศ ทวารหนักหรือช่องปากของผู้อื่น เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมายแล้วจะต้องมีการล่อลวงล้าหรือสอดใส่อวัยวะเพศของผู้กระทำเข้าไปในอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้กระทำอันเป็นการกระทำในลักษณะ Active แต่หากเป็นการกระทำในลักษณะ Passive กล่าวคือการที่ผู้กระทำอยู่เฉยๆ แล้วบังคับให้ผู้ถูกกระทำเอาอวัยวะเพศมาล่อลวงล้าอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้กระทำ เช่น หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่อลวงล้าอวัยวะเพศของหญิง โดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่เฉยๆ (Passive) เช่นนี้ จะเป็นการกระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามกฎหมายแก้ไขใหม่ได้นั้น ต้องเป็นการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่อลวงล้าอวัยวะเพศของผู้อื่น แต่การที่หญิงบังคับให้ชายเอาอวัยวะเพศของชายมาล่อลวงล้าอวัยวะเพศของหญิง โดยเป็นการกระทำในลักษณะที่หญิงผู้กระทำอยู่

เฉยๆ (Passive) จึงไม่ใช่ว่าการใช้วิธีละเมิดของหญิงผู้กระทำล่อลวงล้าอวัยวะเพศของชายผู้ถูกกระทำ ตามถ้อยคำที่บัญญัติไว้ในนิยามของกระทำชำเราที่แก้ไขใหม่ แม้ว่าการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะมีความมุ่งหมายให้หมายความรวมถึงกรณีนี้ด้วยก็ตาม แต่ถ้อยคำในบทบัญญัติดังกล่าวก็ยังไม่ถึงความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายนั้น เนื่องจากการตีความบทบัญญัติดังกล่าวจะต้องพิจารณาจากหลักการตีความกฎหมาย โดยต้องเป็นการตีความไม่เกินไปกว่าตัวอักษร และไม่เกินไปกว่าความมุ่งหมายของบทบัญญัติกฎหมายด้วย จะตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายแม้จะเป็นการตีความเกินไปกว่าตัวอักษรหาได้ไม่ เพราะอาจเป็นการขัดกับหลักการตีความกฎหมายและหลักการแบ่งแยกอำนาจได้

ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า หากมีการบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำชำเราของผู้กระทำทั้งในลักษณะที่เป็น Active และ Passive ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (18) ดังเช่นที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 (1) ของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ก็จะทำให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้บทบัญญัตินี้ดังกล่าวได้อย่างถูกต้องสมดังตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงษ์ พุกพวง. (2558). ปัญหาขอบเขตความรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเรา ตามมาตรา 276 และมาตรา 227 ตามประมวลกฎหมายอาญาแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- คณิต ณ นคร. (2553). พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอาญา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- คณิต ณ นคร. (2556). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- ชิตชนก แผ่นสุวรรณ. (2548). ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจาร : ศึกษาตั้งแต่กฎหมายตราสามดวงถึงประมวลกฎหมายอาญา. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ถาวร เกียรติทับทิว. (2546). *หลักการแบ่งแยกอำนาจและความสัมพันธ์ขององค์กรที่ใช้อำนาจอธิปไตยตามแนวคิดของมองเตสกีเออ*. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ ปีที่ 43.
- ปรินดา เวทพิสัย. (2551). *ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาองค์ประกอบความผิดกรณีผู้ถูกกระทำ*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรพรฤทธิ์ รังดิษฐ์. (2557). *ความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.
- ศิวดี เกิดเจริญ. (2552). *ผลกระทบจากการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2550*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนัส ตั้งเจริญกิจกุล. (2552). *ความผิดเกี่ยวกับเพศ : ศึกษาเปรียบเทียบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา กับอนาจาร*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- แสง บุญเฉลิมวิภาส. (2546). *หลักกฎหมายอาญา*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ ฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.
- Jeanne C. Marsh. (1982). *Nathan Caplan Boston. Rape and the limits of law reform*. Mass : Auburn house Pub. Co.
- Jonathan Herring. (2007). *Criminal Law*. Basingstoke [England]: Palgrave Macmillan.
- Thomas Fischer. (2001). *Strafgesetzbuch and Nebengesetze*. Verlag C.H. Beck München.